Spomienka na maturity

K maturitným skúškam pristúpilo 17 maturantov. Bol to najväčší počet študentov v školskom roku počas existencie gymnázia. V náročných skúškach dospelosti dvaja skončili s výborným prospechom, dvaja s chválitebným, traja s dobrým, ôsmi s dostatočným a dvaja museli maturitnú skúšku po prázdninách znovu zopakovať. Najviac z nich išlo študovať do Viedne na evanjelickú teologickú fakultu. Z 15 študentov, ktorí zmaturovali, tam išli siedmi. Na fakulte študovalo spolu 17 Slovákov. Okrem jedného boli všetci absolventi revúckeho gymnázia. O tom, že boli pre štúdium na vysoké školy dobre pripravení, svedčí, že zo 17 Slovákov „takrečený svobodný stôl (Freitisch), t. j. obed zdarma" dostali šestnásti, kým z 12 absolventov šopronského gymnázia len jeden. Spomedzi 15 udelených štipendií dvanásť dostali Slováci.

Jedným z maturantov bol Michal Bodický, ktorý si na maturity spomína: *„Najprv bola písomná skúška slovenská, maďarská, latinská a matematická. Obstáli sme všetci. Pri počtoch sme si pomáhali, možno, že som i ja na niektorú stranu nejaký papierik šuchol. Na ústnu matúru som sa pripravoval s Jožkom Maliakom, lebo mal všetky sošity poriadne opísané. O sebe to nemôžem povedať. Vyšli sme do svobodného, on chudák čítal, a ja som počúval niekedy, pravda, i zadriemal. Hovorí sa, že kto spí, nehreší. Kedy ako. Na ústnu matúru prišiel ako predseda a dištriktuálny povereník Natanael Hoznek, gemerský senior, farár slavošovský, ozrutná postava, ale škaredý i telesne i mravne, pritom obmedzeného rozumu. Z patronátu gymnaziálneho prišli August Šulek ratkovský a Štefan Homola rybníčky farári. Dobrí obetiví priatelia gymnázia. Skúška šla podľa abecedy, vyvolali vždy dvoch. Prvý, pravda, bol Mikuláš Abafy s Augustíny m. Potom Titus Barbierik z Boce, ale neviem, koho mal za spoločníka. Keď prišiel poriadok na matematiku, Zoch sa bol kamsi odstúpil, Hoznek povedal Ormisovi, že veď v Rožňave prednášal matematiku, aby on dal príklad. Ormis dal a Barbierik, ináč výtečný žiak, píše na tabuľu zle. Ale tí páni tomu nerozumeli, i Ormis už pozabúdal. Mňa mrzelo, že dobehne Zoch a nadá nám všetkým. Sedel som blízko pri tabuli, zvol som: „Titus, zle je!" Sotrel chytro a napísal ešte horšie. Páni cenzori zasa boli spokojní. Tak je, myslím si, dobre! Zavolal som, či vlastne zašeptal: „Titus, sotriľ" Poslúchol ako hypnotizovaný, a bolo na čase, lebo vpálil dnu Zoch, ale nič nevidel, česť zachránená. Mňa vyvolali s Čechom Flesarom. Z náboženstva mal som ľahkú otázku o Duchu svätom na základe Ev. Jána 15. Páni farári dívali sa na mňa, ako som riešil veľké záhady o pôvode Ducha sv., či pochodí len od Otca a či aj od „filioque", a spýtali sa ma, čo chcem študovať. Keď som odpovedal, že teológiu, prikývli hlavami. Cez latinčinu, slovenčinu, maďarčinu som ľahko prebŕdol, z maďarčiny sa mi ušli dvaja Kisfaludovci, i gréčtina ešte šla, ale prišla nemčina. Hľadel som trochu úzkostlivé na Homolu, ktorého my s tých mnohých Nemcov uštedrí. Začal svojím pomalým hlasom: „Gotthold Ephraim Lessing." Potešil som sa, lebo o tom som vedel najlepšie nemecky rozprávať. Cez ostatné som sa potom ľahko dostal a po 1 1/2 hodinovej skúške povedali páni cenzori, že dosť, a obidvaja sme vstali so stoličiek, poklonili sme sa a odišli ako homines maturi. Svedectvo dostal som až neskoršie, lebo som bol ostal dlžen v alumneu a nebolo odkiaľ zaplatiť. Ormis poslal mi ho na prosbu, že dlh zaplatím neskoršie, s pekným listom, v ktorom vysloviľ, že so mnou bol vždy spokojný a mal zo mňa radosť. Želal mi, aby som vždy ostal verný Bohu a pracoval pre ľud ...*"

Zdroj: Dušan Dubovský - Revúca kolíska slovenského stredného školstva